

Esti ars poetica

Írtam valamit, s most itt zakatol,
nem volt sehol, de már van valahol:
csattog az ördög kecskepatája
a macskakövön.

Veri az eső fent a cserepet,
összebújnak a puha verebek,
csattog az ördög kecskepatája
a macskakövön.

Az a sok felhő sorra kiszakad,
befelé nyílik minden kirakat,
csattog az ördög kecskepatája
a macskakövön.

Dobol az ablakon sok kicsi ujj,
rémülten vársz, hiszen nincs hova bújj,
csattog az ördög kecskepatája
a macskakövön.

Emlék-e vagy csak e versbe való,
fából mesteri mű: trójai ló?
Csattog az ördög kecskepatája
a macskakövön.

Kérdés nélkül is van száz felelet,
kérdézhettünk eddig épp eleget,
csattog az ördög kecskepatája
a macskakövön.

Bizton kitalálhatod, ami nincs,
ajtódon úgyszincsen most már kilincs,
csattog az ördög kecskepatája
a macskakövön.

De amit kitalálsz, nem múlik el,
ha kinyílt a virág, nem hullik el,
csattog az ördög kecskepatája
a macskakövön.

Az elmúlás receptje

Mint fácánlevesben a sörét,
egy ideje már olyan a lét,
eszem a madarat,
s halála itt marad.

Mint fácánlevesben a sörét,
egy ideje már olyan a lét,
nincsen szárnycsapkodás,
kék égen karmolás.

Mint fácánlevesben a sörét,
egy ideje már olyan a lét,
felséges illatok,
élhetek, írhatok.

Mint fácánlevesben a sörét,
egy ideje már olyan a lét,
nem kell a repülés,
feltűnés, eltűnés.

Mint fácánlevesben a sörét,
egy ideje már olyan a lét,
ragyog az ólom is,
telik a sorsom is.

Mint fácánlevesben a sörét,
egy ideje már olyan a lét,
tányérom peremén
billeg még a remény.

Mint fácánlevesben a sörét,
egy ideje már olyan a lét,
értelmét keresem,
s félek, hogy meglelem.

Mint fácánlevesben a sörét,
egy ideje már olyan a lét,
fényével elvakít,
s a nemlétbe taszít.

Karácsonyi áhítat

Karácsony: hófehér kalács,
karácsony: könnyű angyalok,
karácsony: megállt az idő,
s a köd a fákra ráfagyott.

Karácsony: csipkés zúzmara,
karácsony: kristályszerkezet,
karácsony: megmutatja, hogy
milyen leszek, ha nem leszek.

Karácsony: Isten nincs sehol.
Karácsony: átjár a halál,
de sötétben a gyertyafény
a gyertyára még rátalál.

Karácsony: kivágott fenyő.
Karácsony: már rég nem hiszek,
mert aki felöltöztetett,
egyúttal ki is semmizett.

Karácsony: talán születés.
Vagy elrontott feltámadás?
Remény sem marad, miután
itt járt köztünk a Messiás.

Világra jött a csecsemő,
s az vár rá, amit visszasír,
Mária üres már belül,
mint később majd a sziklasír.

Markó Béla (Kézdivásárhely, 1951): költő, író, szerkesztő, politikus. Számos verseskötet, esszékötete, gyermekkönyve jelent meg, írt magyar tankönyvet, fordított románból verset, drámát. Verseskötetei jelentek meg angol, francia és román fordításban. Kötetei a Kalligramnál: *Rekviem egy macskáért* (esszé, publicisztika – 2015), *Kerítés* (versek – 2016), *Erdélyi pikareszk* (esszé, publicisztika – 2017), *Bocsáss meg, Ginsberg* (versek – 2018).